
Systemy religijne w starożytności - cz. I

Systemy religijne w starożytności

Religia jest nieodłącznym elementem życia społeczeństwa. W świecie antycznym stanowiła jeden z najistotniejszych jego wymiarów.

Zdecydowana większość systemów religijnych starożytnego świata miała charakter politeistyczny, co oznacza, iż wyznawano wielu bogów. Politeizm cechował religie Egiptu, Mezopotamii, Grecji oraz Rzymu. Swoistym wyjątkiem był judaizm – religia wyznawana przez zamieszkujących Palestynę Izraelitów oraz wywodzące się z judaizmu chrześcijaństwo.

Religia w starożytnym Egipcie

W starożytnym Egipcie rozwinęła się religia solarna. Centralną postacią w panteonie bóstw był bóg – słońce znany pod licznymi imionami takimi jak Re, Amon, Aton. Prócz Re czczono także inne siły przyrody, zaś liczni egipscy bogowie przybierali często postać ludzi z głowami zwierząt. Do panteonu najważniejszych bóstw zaliczano, prócz boga - słońce: Izydę i Ozyrysa - uosabiających życiowe siły przyrody, (zresztą Ozyrys był także bogiem umarłych), boga – stwórcę Ptaha wcielającego się w byka Apisa, Hathor - opiekunkę miłości i tańca. Wielką czcią otaczano również Anubisa – który ważył serce zmarłego oraz Setha, złego boga świata zmarłych.

Zresztą świat zmarłych miał ogromne znaczenie w życiu duchowym Egipcjan, którzy wierzyli w życie pozagrobowe. Panowało przekonanie, iż po śmierci zmarły budzi się do życia, stąd tak mocno rozwinęła się w Egipcie sztuka balsamowania zwłok oraz zwyczaj bogatego wyposażania grobów czy budowy przez najbogatszych Egipcjan piramid.

Czczono również w Egipcie niektóre zwierzęta, m.in. koty, krokodyle czy skarabeusze. Faraona uważano za syna boga – słońce, zaś po śmierci wielbiono go, jako kolejnego boga.

Religia w Międzyrzeczu Eufratu i Tygrysu

Również w Międzyrzeczu Eufratu i Tygrysu rozwinął się politeistyczny system religijny, w którym najważniejsze miejsce zajmowała babilońska bogini Isztar oraz bóg Marduk. W najstarszych państwach – miastach mezopotamskiej cywilizacji centrum administracyjne stanowiły zespoły świątynne, a naczelną rolę w państwie odgrywali kapłani, przez co uznać możemy te organizmy polityczne za państwa teokratyczne.